

Alles went - donderdag 11 februari

Vandaag was eigenlijk een routinedagje. Maar wel een zeer fraaie routine.

Na een rustig ontbijt stapten we in een stralende zon met -12 het ijs op.

De baan naar Storsund was nog niet goed geveegd, dus reden we eerst maar eens de rode baan, die er zeer goed bij lag. Het ijs begint zowaar een beetje te wennen. Het meeste brosse ijs is ondertussen door het vele schuiven wel weg, de scheuren zitten er nog, maar zijn zo breed dat je ze moeilijk over het hoofd kunt zien. Al met al: lange slagen zijn nog steeds niet vaak mogelijk, maar het zwieren begint een beetje te komen.

Vijf Nederlanders waren vanochtend om 7 uur begonnen aan een poging om 200 km te rijden. Toen we ze om iets over 10 tegen kwamen hadden ze de eerste 50 km er op zitten. Ze reden nog steeds lekker door, maar de eerste was al afgevallen: te vaak gevallen om het nog leuk te vinden.

Na anderhalf rondje brak één van de veren van mijns schaatsmaat. Terwijl hij terug ging naar het hostel om een nieuwe te monteren, reed ik hetzelfde rondje nog een paar keer. Daarna met z'n tweeën naar Storsund, de baan was ondertussen netjes gebezemd. De temperatuur is ondertussen gestegen tot -6. Omdat er een windje opsteekt voelt het nog steeds knap fris.

Als we na ruim 60 km stoppen om een kop koffie te drinken, komen we één van de vijf Nederlanders tegen. Al zijn teamgenoten zijn gestopt: te saai. Hijzelf heeft er nu 140 km opzitten en gaat even pauzeren. We hebben hem later niet meer op het ijs gezien. Het rijden van een lange tocht heeft hier weinig te maken met lichamelijke conditie, maar vooral met 'tussen de oren'. Er zijn weinig andere schaatsers om mee op te rijden en/of een praatje te maken. Door de vele sneeuwval zijn er weinig banen geveegd, dus wordt het snel eentonig, en door de vele scheuren is in het donker rijden (dat wil zeggen: vóór 07.00 uur en ná 17.00 uur) niet aan te raden.

Na de koffie en lunch wordt ik aangesproken door een andere Nederlander. Of ik nog even langs de caravan van zijn vriend wil lopen. Hij weet eigenlijk niet goed meer wat er gisteren gebeurd is. Hij weet nog dat ie is gaan schaatsen en dat hij later weer in de caravan terugkwam, nadat ie was gevallen. Maar waar en hoe is hem onduidelijk. Het blijkt dus toch een kleine hersenschudding te zijn geweest. Morgen ga ik even bij hem langs.

Wij rijden nog een keer naar Storsund op en neer (waarbij we gezelschap krijgen van de Fin uit Falun). Op de terugweg zie ik waarom er geen nieuwe banen bijkomen: de onderste laag sneeuw is op veel plaatsen doordrenkt met opwellend water. Als er een sneeuwscooter overheen rijdt, wordt de sneeuw in het water gedrukt. De strenge vorst zorgt voor een keiharde laag prut, die met geen enkele sneeuwschuiver nog te verwijderen is.

Terug bij de Framby Udde rijden we nog drie rondjes de kleine baan (5.5 km). De rode baan wordt onderbroken door welwater dat ondertussen meer dan enkeldiep is (zelfs bij onze hoge noren). Op deze manier maak ik de 100 km rond (102 vandaag).

Mail checken, foto's op de pc zetten, verslagje schrijven, uurtje de ogen toe: alles begint te wennen.